

И при тази си ваятелска работа природата си служи съ своитѣ прости и груби срѣдства и главно съ протичащата дъждовна вода. Когато дъждовната вода падне върху наклонено и непромукаемо землище — разправятъ геолозитѣ — количеството на изтеклата вода е по-голѣмо отъ това на процедената, особено ако валежитѣ сж чести и изобилни. При бури дъждътъ, който пада върху пѣсъчна почва, изкопава малки ровинки, които постоянно се задълбаватъ въ земната снага на склона. Ако върху повърхността има разхвърлени плочи отъ потвърди скали, последнитѣ запазватъ намиращитѣ се подъ тѣхъ крехки скали отъ неспоени пѣсъци и отбиватъ встрани малкото поройче, което лека-полека ще извая красиви пирамиди, защитени отгоре съ камена коронка. Но работата не спира тукъ. Скулптурната работа на падащата и течаща по фигуритѣ вода постоянно мѣни тѣхнитѣ форми и ни дава все нови и по-нови картини, въ които всѣка отдѣлна фигура се ражда, расте, старѣе и умира, но селището съ новитѣ поколѣния продължава да сжществува.

Но който иде да се полюбува на „стобскитѣ“ сватове, той ще мине и презъ самото село, разположено на двата брѣга на Рилската рѣка и полазило по ровинитѣ на лѣвия ѝ високъ брѣгъ. Презъ време на второто българско царство днешното село е било значителенъ градъ Стобъ, често споменаванъ въ писменитѣ паметници отъ онова време. Царь Иванъ Шишманъ, напимѣръ, въ своята грамота, дадена на Рилския манастиръ, заповѣда: „градъ Стобъ нека нѣма никаква властъ надъ манастирски човѣкъ и ни надъ единъ косъмъ отъ неговия имотъ“.

5. Ритлитѣ (Литритѣ)

Искърскиятъ проломъ е едно отъ рѣдкитѣ чудеса на природата. Съ право голѣмиятъ ни поетъ *Иванъ Вазовъ* се питаше: